



*Αγαπητοί μου φίλοι,

ΚΑΙΤΟΙ δὲν ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ συνεοράζωμαι εἰς Περιοδικὰ καὶ Ἐπετηρίδας πολλὰς ὑπὸ πολλῶν προσκληθεῖς εἰς τοῦτο, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι, ἐνῶ εἰς τὴν μίαν σελίδα θὰ ἔβλεπον τὸν Σολωμὸν καὶ τὸν Κάλβον, εἰς τὴν ἄλλην ἀσφαλῶς θὰ συνήντων τὸν Νικολὸν καὶ Μιχαηλοῦσον, εἰς τὴν μίαν τὸν Βαλαωρίτην καὶ τὸν Παράσχον, εἰς τὴν ἑτέραν τὸν Μελαχροινὸν καὶ Θεοδοσίον, ἐδῶ τὸν Μαρκοῦραν καὶ Μαρτζώκην καὶ εἰς τὸ πλευρόν των κορδακίζομένους μαστροικῶς τὸν Καμπάνην, τὸν Σικελιανόν, τὸν Βασιλέτην καὶ οἰοδῆποτε ἄλλον κορηκομόοντα καὶ ἐξυρισμένον πνευματικὸν κασὴνητον τοῦ Κλεάνθη καὶ ἀλληλολιβανίζόμενον τσόφιμον του Νομιαϊκοῦ Συναγῆρου, πάντας τοῦτους ἀποθεομένους εἰς Σαῖξπηρ, ἀγγελιοποιουμένους εἰς Βύρωνας, δαίμονοπλήκτους ὡς Ὄσσιαν, αἰθεροφοίτους ὡς Σέλεϋ, καταροαιτώδεις ὡς Λέοιγκ, μεγαλοπνεύστους ὡς Γκαίτε, ψυχαιτόμους ὡς Σχίλλερ, οὐρανοβάμεις ὡς Οὐγκώ, Ταρταροκῆνωσους ὡσπερ Δάνται, κλασιχομόφους ὡς ὁ Σενιέ, μελισταγεῖς ὡσπερ Λαμαρτινοί, ἀβροσεπεῖς ὡς Κοππέ, καὶ ὅτι ἂν ἄλλο ὁ ἀοιδμὸς τῶν συνδρομητῶν καὶ ἠγνωστῆ προπαγάνδα τοῖς Λιενθιναῖς ὑπηγόρευε, βλέπων ἐν τοῦτοις μὲ πολλὴν εὐχαρίστησίν μου τὴν θαυμασίαν ὑπεροχὴν εἰς τὴν ἀξιολογον καὶ περισπούδαστον «**Ποικίλην Στόαν**» σας, ἧς εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ προσφέρετε ἓνα καλλιτεχνικώτατον τόμον ὡς τὸν καλλίτερον στολισμὸν τῆς βιβλιοθήκης μου, σπεῖδω ν' ἀνταποκριθῶ πρὸς τὴν τιμητικὴν δι' ἐμὲ πρόσκλησίν σας καὶ νὰ σᾶς στείλω ἐκτὸς τοῦ κριτικῆ μου ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς ἀντιχοῦς Λάμαρον ὁμειώματος καὶ ὀλίγους ἐπιτελῶς ἀνεκδότους μου στίχους.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν σκιαγραφικὴν ἐκείνην κριτικὴν μου ὁμολογῶ ὅτι εἶναι ὀλίγον πιεσθῶ. Ἄλλ' οὐδέποτε κολακεύσας τινὰ μηδ' ἐγκληματίσας ὡς τινες ψευδομαίτο καὶ ψευδοπρίγκιπες τῶν Μουσῶν ἐν τῇ πνευματικῇ ἐκτιφλώσει τῆς νεολαίας—ἐπισφαλῶς στηλοβάτιο τῆς τρικλιζούσης ποιήσεώς των—διὰ τῶν ἐκθαμβωτικῶν καὶ ὑπερκόμπων αὐτῶν ἐπαίνων, ἢ ὡς τινες αὐτοχειροτόνητοι Ἄλικαρνασεῖς καὶ τῶν γραμμάτων Λογγίνοι, ἐαυτοὺς μᾶλλον ἢ τοὺς ὑπ' αὐτῶν κρινόμενους νὰ ἐπιδείξωσι θέλοντες, ἀρεσκομαί εἰς τὸ νὰ λαλοῦ τὴν Ἀλήθειαν καὶ δὴ ὅταν αἰσθάνομαι ἀπορορέουσαν ταύτην οὐχὶ ἐκ τῆς ἐμῆς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τοῦ γούστου μου τοῦ ἀτομικοῦ ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν τούτων τῶν αἰωτίων καὶ ἀναιδιότητων τῆς μεγάλης Τέχνης ἀσχῶν. Διὰ τοῦτο καὶ μὴ θέλον νὰ λυπήσω τὴν εὐγενῆ καὶ ποιητικωτάτην ἐκείνην ὑπαρξίν οὐδέποτε τὴν ἔξωρα ζῶσαν καίτοι πολλὰκις ὑπ' αὐτῆς παρεκλήθην.

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τοὺς στίχους μου προσέτιμησα νὰ σᾶς στείλω μερικὸν ἀπὸ τὰ ἑκατὸ περιέπου τραγῳδία τ' ἀπαρτίζοντα τοὺς «**Τρεῖς Κόσμους**» ἢ τοὺς «**Καινοσύριοις μου Τόρους**», διὸτι μέσ' σ' αὐτὰ θαροῦ πῶς βλέπω καλλίτερον τὴν ψυχὴν μου. Ἀντιπῶμαι διότι ἡ στενότης τοῦ χώρου μᾶς, ὡς ἡ ἰδική σας, σοβαρᾶς Ἐπιθεωρήσεως, προσορισμένης ὡς μικρὸν μὲν ἀλλὰ κριστάλλον κάτοπτρον νὰ δεχθῆ τὴν ἀνταίγεια τόσον ἄλλον πνευματικῶν τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἀπέτρων δὲν ἀνταποκρίνεται οὔτε πρὸς τὴν ἀκόρεστον πόθον μου, οὔτε πρὸς τὴν εὐγενῆ σας ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς στείλω μερικὸν ἐπι στίχους ἀπὸ τὰς ἀνεκδότους πατριωτικὰς, σατιρικὰς, σοσιαλιστικὰς καὶ δραματικὰς συλλογὰς μου, αἵτινες, χάρις εἰς τοὺς πολυειδεῖς ἐθνικοὺς εὐεργέτας τοὺς ἀποκλεισάσας τὸν Ἄντικτὸν οὐρανὸν μὲ τὰ διάφορα νοσοκομεῖα καὶ φρενοκομεῖα καὶ λεπροκομεῖα καὶ βλακοκομεῖα καὶ πᾶν ὅτι σιγγεῖς πρὸς τὴν ἠθικὴν των

ὑπόστασιν ἴδουμα, ἐνῶ οὐδ' ὀβολὸν διαθέτονον ὑπέρ τῆς Μούσης καὶ τῶν γραμμάτων, μένον θαμιναίᾳ ὑπὸ τὸν κοινοτοβοριθῆ στοιβὸν τῆς πτωχῆς μου βιβλιοθήκης, ἀρεσκόμεναι ἴσως περισσότερον νὰ ἔχωσι σύντροφον τὰ μονοσπόνδυλα καὶ ἀθῶα ἔντομα τῶν τοίχων τοῦ δωματίου μου παρὰ τὰ ἀνθρωπόμορφα μεγαθήρια τοῦ κοινοτικοῦ δημοσιογραφείου!

Καὶ εἴαν μὲν οἱ στίχοι μου οὔτοι μέσα εἰς τοὺς ὁποίους πιστεύω νὰ βρῆτε κάποιαν ἰδεολογικὴν καὶ μορφολογικὴν ἰδιοτυπίαν, πρὸ παντός δ' εἰλικρινὲς αἰσθημα καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ἰδέαν ἀρέσουν εἰς μερικοὺς ἐκλεκτοὺς, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ γλυκύτερον βάλσαμον εἰς τὴν φαρμακευμένην ψυχὴν μου. Ἐάν δὲ διαστείλων Μεριστοφελείως τὰ χεῖλη ἢ σαοδελογέννητος γενεαλογικῶς, Πόλντεκόκειος γραμματολογικῶς πνευματικῆ ἡμῶν ἀριστοκρατία, ἢ μπουρζουαδικῆ δοκησιοσφία καὶ ἢ Γιανήρειος φάλαγξ τῆς ἐγγωρίου καὶ ξένης μαλλιαρᾶς βιομηχανίας, οὗς βεβαίῳ ὅτι θὰ ἠγάριστοίμην πολὺν περισσότερον, ἐφόσον δὲν θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ ἤρεσκον, νὰ σπρηγτώμην τοῦτέστιν αἰσθητικῶς πρὸς μίαν ἔκφυλον καὶ ψευδοσοκαροτάλειον γενεάν, ἐφόσον γνωρίζω καλῶς τὸ ἔργον μου, ἐφόσον θὰ εὐρεθοῦν δύο-τρεις (καὶ μοῦ φθάνουν αὐτοὶ) θαμμένοι ἴσως καὶ ἀγνωστοὶ τῆς Τέχνης μισταγωγοὶ νὰ νοιώσουν τί ἔργαγμα καὶ ἐφόσον διὰ τὴν σταθερότητα τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ ἐγνωμοσύνης ἐνὸς ἀνεσφαλτοῦ ἠθικῶς περιβάλλοντος καὶ λορδουμένων τῶν παρνασομηκῶτων, ἀρεκὰ μ' ἐδίδαξε καὶ ἀρεκὰ, νομίζω, διημεύενοι τὴν ὁρμήν μου τὸ ἔκτον τραγοῦδί μου.

Με πόνον, τιμὴν καὶ ἀγάπην

Φ. ΠΑΝΑΣ

* Ἀθήναι, Ὀκτωβρίου 31 1913



* Αἱ Ὑπογραφαὶ τῶν τεσσάρων πληρεξουσίων τῶν συμμάχων Κρατῶν ἐν τῷ Αἴμφ, κατὰ τὴν Α' ἐν Λονδίῳ Συνδιάσκεψιν *



Εἰς τὸν Ἀσώληωνα

M

ΜΑΤΗΝ, χροσάκτινε Θεέ,
 Φωτᾶς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.
 Μήτηρ ὁ δόλιος ὀφθαλμὸς μου
 Στὴ διαμαντένια σου μορφῇ
 Βλέπει τὴν ἄφραστον κορφή
 Κείνον, ποῦ ἀχώρητος χωρεῖ
 Καὶ βασιλεύει ἐντὸς μου.

✽

Μήτηρ τὸ Σύμπαν καοτιοεῖ
 Τῇ χροσαφένια ἀνατολή σου.
 Μήτηρ σὴ λάμπρι τῇ δικῇ σου
 Γλυκασασταίνεται ἡ ζωὴ
 Καὶ μάτηρ, μάτηρ ἡ πνοὴ
 Τοῦ Ἀπείρου ὕμνος γίνεται
 Κε' ἀχοπετάει μαζὲ σου.

✽

Ὅ,τι σοῦ καίρει τὴν καρδιά
 Κ' ἡ φλόγα σου — πύρρο κῆμα —
 Θέλεις πλατὲ νὰ γείνη μῆμα
 Ποῦ ὅλος ὁ κόσμος νὰ ταφῇ,
 Ἄχ! Δὲν τὸ τοιῶθον οἱ σοφοί,
 Μήτε οἱ πολλοὶ τὸ τοιῶθονε.
 Μόν' οἱ πιστοὶ σου ὦ κοῖμα!

✽

Τῶν οὐρανῶν Γίγαντας οὐ
 Μὰ καὶ Θεὸς τοῦ Ἐλικῶνος
 Φύσις διπλῇ ἔμεινες μόνος
 Ὅταν σιοῦ Πλάστον τῇ φωνῇ:
 — Ἄφες τῇ Γῇ τὴν ταπεινὴ —
 Σκιζεις τὰ ἕψη ἐν ᾧ κ' εἰσὲ
 Ξεσκίζει ὁ μαῦθος πόνος.

✽

Θεὸς τῶν φώτων καὶ Θεὸς
 Τῆς λόγας σου τῆς μαγεμένης
 Δεν ἔχεις πειὰ νὰ ξετρολλάινης
 Καὶ νὰ τρολλάινεσαι μ' αὐταῖς
 Μήτε Θεαῖς ὀνειρευταῖς
 Μηδὲ τῆς Μνημοσύνης σου
 Ταῖς νειαῖς νὰ συντηγαίνης.



Κ' ἔγεινε ὁ ἔρωσ σου φωτιά,
 Ποῦ ὄρα τὰ ἠφραίστεια ἂν σμιχθοῦνε
 Καὶ τοῦ Ταρτάρου ἂν κλισοῦνε
 Ἡ δαιμονόπνευσταισ φωτιαῖσ,
 Μήτε ἀστέροισ ματταῖσ
 Μηδὲ σπιθοβολήματα
 Μπροστά σου θὰ φανοῦνε.

*

Καὶ θέλεις ἄρχων τοῦ φωτὸσ
 Καὶ Βασιληᾶσ τοῦ ἀγνώστου σκότουσ
 Μ' ὄσασ ἀκτίνας μωροφώτουσ
 Μέσ' ἀπ' τὰ οὐράνια σκοοπήσ
 Μὲ τόσα στήθια νάγαπᾶσ
 Τῆσ εὐμορφιαῖσ ταῖσ οῤῥήσασαισ,
 Τῆσ λεβεντιαῖσ τοῖσ πρώτουσ.

*

Καὶ θέλεις, θέλεις τὴ ψυχὴ
 Ὅλον τοῦ κόσμου ἓνα μῦρον
 Μὲ τὰ φτεροῖγια τῶν Ζεφύρουσ
 Στὰνάκτορά σου νάρεβῆ
 Κ' ἡ ἀγάπη του ἡ ἀκροβή
 Νᾶν' ὁ ρυθμὸσ, τὸ ἤμα σου
 Μέσ' στὴν οὐράνιον γύρον.

*

Πλὴν μάτην, μάτην ἀγαπᾶσ
 Ὡ ἀγνωστόξε Ἀπόλλων.
 Μάτην ζητεῖσ τὸν κόσμον ὄλον
 Στὴ φλόγα σου νὰ καταπιῆσ!
 Σκουλήκια εἴμαστε τῆσ Γῆσ
 Καὶ εἶσαι Ρήγασ ἄφθαστουσ
 Στὴν ζαφειρένιον θόλον!

*

Ἄν κάθε ἀνθρώπινη καρδιά
 Σκλάβα ποθῆσ νὰ πέφτιμ εμπρός σου
 Εἴτε λιγότερη τὸ φῶσ σου
 Ποῦ τοῖσ τυφλώνει τὴ ματιά,
 Ἡ τρέξ' ἐδῶ σὰν σαῖτιά
 Καὶ γεῖνε, γεῖνε ἀνθρώπουσ
 Καὶ μὲ θνητοῖσ ἐνόσουσ!...



Εἰς τὴν Κάλωνην

ΛΑΜΠΑΔΑ ποῦ ἀγοκαίγεται, λαμπάδα ποῦ ἀργολῶνει
 Καὶ οὐ πονεῖ, ποῦ χαιρεῖταισ καὶ διπλοκαμαρώνεισ
 Πρωταισιδιάτικησ Ἀγγῆσ ἀνέκφραστη γλυκάδα
 Καὶ οὐ καμαρωτέ,
 Ποῦ κολυμπᾶσ πρωτόλουτοσ στοῦ ἡλιου τὴ λαμπράδα
 Φλογόφθαλμη ἀητέ



Καὶ σεῖς ψυχαῖς, ποῦ στέκοντασ τοῦ Πλάστον σασ τὸ θρόνο
 Τῶν Χερουβείμ ἀκούετε τὸν ὑπερκόσμο τόνο
 Καὶ σεῖς, ὦ θεῖα πνεύματα, ποῦ μέσ' στήσ προσευχῆσ σασ
 Τὸ διάπλατο οὐρανὸ
 Μιὰν ὀπτασίαν βλέπετε νάχρογγελάη μαζύ σασ
 Σᾶν φάσμα ἐρατεινὸ

*

“Ὁ, τι λιγόν’ ἢ Ἡδονὴ κ’ ἢ Μέθη ἀναστατώνει
 Πέστε μου τέτολο ἡφραίστειο τὰ σωθικά σασ λνώνει,
 “Ὅσο μοῦ κάγει τὴν καρδιά, μὲ παραλεῖ, μὲ δένει,
 Μοῦ πνίγει τὴ φωνή
 Μιὰ δύναμις ἀνίκητη, μιὰ Κίρκη μαγεμένη
 Ἡ θεία Καλλονή;

*

“Ὁ προσκυνεῖτε τὸν Θεόν ὅσοι πιστοὶ ποθεῖτε
 Κᾶν Σαβαὼθ κηρύσσεται, κᾶν Ἰερωβᾶσ καλῆται.
 Λατρεῦσατέ τον ὡσ Βαάλ, ὡσ Ἰσιδα, ὡσ Δία,
 “Ὡσ Πνεῦμα, ὡσ Υἱόν
 Καὶ τοῦ ἀπείρου Σέμπαντος τάοριστα σημεῖα
 “Υψώστε τον τανῶ.

*

Θεὸσ γιὰ μὲ ποῦ αἰσθάνομαι σεισμὸ νὰ μου σκορπίζη,
 Νὰ με σκλαβώγη γίγαντα καὶ νὰ με δαιμονίζη,
 Θεὸσ ποῦ στὰ Ἡλύσια τοῦ Πόθου μ’ ἀνεβάζει,
 Στήσ Μέθης τὴν πηγὴ
 Καὶ πάλαι οἶν Ἐγκέλαδον τοῦ Ἄδου μὲ τινάζει
 Τὴ φλόγα, τὴν ὀργή

*

Εἴτε στήν Γῆν εὐρίσκεται, στὰ Οὐράνια εἴτε πλανᾶται,
 “Ἡ στὰ γαλάζια πέλαγα οἶν ὄνειρον γεννᾶται,
 “Ἄν Ἀφροδίτη λέγεται, Ἀπόλλων ἂν καλῆται,
 “Ἄν φρίττον οἱ κοινοί,
 Εἶναι Θεὸσ γιὰ μέναε κι’ ἂν με λιθοβολῆτε
 Ἡ θεία Καλλονή!

✱ ✱ ✱

Τα Συγνεφα

Ποσα καὶ πόσα σῖγνεφα ζωοῖσ ἀχὸ κανένα
 Καὶ δίχως ἀστραπόβροντα καὶ δίχως κεραυνὸ
 Δὲν γίνοντ τὴ βροχοπλά τους καὶ πόσ’ ἀταρτασμένα
 Δίχως μιὰ στάλα ὠμίνα
 Δὲν σβοῦν σὶν οὐρανὸ;

*

“Ἀδικη Μοῖρα! Καὶ στήσ Γῆσ τὴν καταχθόνια μάχη
 Πόσοι ποῦ θρόνο Ἀπόλλωνος κρατοῦσαν γιὰ καρδιά
 Δὲν ἔβουσαν ἀγνώριστοι κι’ ἀκούστηκαν μονάχοι
 “Ὅσοι οἶν κούφιοι βράχοι
 Σκορποῦν ἀντιλαλιά.



Η ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

ΓΙΑΤΙ *γλωμή* μου *αμυγδαλιά* ποῦ ὡς *χθές*, ὡς *χθές* ἀκόμα
Σᾶν Παναγῆς *λευκάνειο* *γλυκάνθις* σεμνά
 Κ' ἐστόλιζες *κι'* ὁμόρφανες τὸ παγωμένο *χῶμα*
Σᾶν ἔρομο *τώρα* *πτόμα*
Προβάλλεις *θλιβερά*;



Γιατί *δευροῦσα* ἢ ἄμοιρη *τῆς* Ἄνοιξης *τὰ* *κάλλη*
Καὶ *στούρωσού* *πλανέθηκα* *τὸν* *πύρω* *ἀσπασμό*.
 Μ' ἀλλοίμονό *του* σ' ὅποιονε *παράκαιρα* *προβάλλει*
Τῆ *μάορη* *ἀνεμοζάλη*
Θὰ *βροῆ* *καὶ* *τὸ* *χαμό*!



Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ

ΠΥΡΙΟΣ *εἶδε* σ' ἄγρια *θάλασσα* *καράβι* *νάυμενίζη*
Κ' *ἐνῶ* *τὸ* *δέσνει* *ὁ* *σίφονας* *καὶ* *τὸ* *χιτυαίει* *ἢ* *βροχή*
Τῆν *ἴδιαν* *ᾧρα* *ὁ* *κεραυτός* *σὲ* *δνὸ* *νὰ* *τὸ* *χωρίζη*
Κ' *ἢ* *τοιχειμία* *νάφριζη*
Γιὰ *νὰ* *τὸ* *καταπιῆ*;



Καὶ *στῆς* *Ζωῆς* *τὸ* *πέλαγος* *ποῦ* *δὲν* *εὔρηκα* *ἓνα*
Καὶ *φεῖδι*, *Λάμια*, *Δράκαινα* *γιὰ* *μὲ* *νὰ* *μὴ* *φωῆ*,
Ποῦ *ἴλους* *τοὺς* *πόθους* *κίματα*, *τοὺς* *εἶδα* *θεοζωμένα*
Ἔτο ἢ *ψυχή* *μον* *ᾠμένα*
Βουλιάει *κάθε* *στιγμὴ*!



ΑΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΟΣ

Τὸ *θανασμό* σου *δὲν* *ζητῶ*, *δὲν* *θέλω* *τὴν* *τιμὴ* σου.
Τὸ *μῖσος* ὅχ' ἢ *δόξα* σου *μοῦ* *τρέφει* *τὴν* *καοδιά*.
Κι' *ἀκόμ'* ἂν *μοσχολίβανο* *μοῦ* *εἶναι* *οἱ* *ἔπιανοί* σου,
Κοινὲ *θνητέ*, *δική* σου
Μιὰ *τέτοια* *εὐωδιά*.



Λευκὸς *καπνὸς* *οἱ* *λόγοι* σου *καὶ* *μαῦρο* *θυμιατῆρι*
Τὰ *σπλάγξα* σου *κι'* ἂν *τὴν* *ἀγῆ* *μὲ* *μῶρα* *μὲ* *μεθοῦν*,
Ποῦν *ἴσως* *στό* *βασίλεμα* *γλωμός* *ὁ* *ἦλτος* *γίση*
Σὲ *Λήθης* *κοιμητῆρι*
Τῆ *στάχτη* *μοῦ* *σκορποῦν*!



ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

ΜΗ *σε* *τρομάζη* ὁ *Αἴολος* ἂν *τοὺς* *ἀσχοὺς* *τον* *ἀνοίξη*
Κ' *οἱ* Ὠκεανοὶ *στό* *νεῦμά* *τον* *γιὰ* *σέν'* *ἀπολεθοῦν*.

Μὴ σὲ τρομάξῃ ὁ Ἐγκέλαδος τὰ δόντια του ἂν τρέξῃ
 Καὶ ταῖς φωτιαῖς του οἰξῃ
 Γὰρ νὰ σε καταπιῶν.

*

Τρέμε, ὦ τρέμε, δίστυχε, καὶ κλαῖε τὸ ριζικό σου
 Ἄν νὰ παλεύῃς πάντοτε σοῦ ἐγράφηγε στή Γῆ
 Καὶ νὰ σε πρίγουν ἄσπλαχνα στὸ αἷμα τὸ δικό σου
 Τὸ ἄσποndon Ἐγὼ σου
 Κ' ἢ ἄγνωστη Ὀργή!

* * *

ΤΥΧΗ

ἘΧΤΥΠΑ με, Τύχη, χιτέπα με, στιγμή μὴ σταματήσῃς,
 Καὶ σὺν σκυλὶ λυσσοῦχο μὴν πάψῃς νὰ χιμάς.
 Τοὺς κροαντοὺς τοῦ μίσους σου καθόλου μὴν ἀργήσῃς
 Ἐπάνω μου ν' ἀφήσῃς
 Κι' ὅτι εὖρης νὰ γροεμῶς.

ΣΣ

Χίσε μου, μάτρη, χίσε μου τὴν πρόσωνη χολή σου,
 Ἄφροῦ δὲ βροῖνες δεύτερο στή γῆ νὰ τρωγῆς.
 Μὰ τὴ στιγμήν ὅπου νεκοῦ θὰ μ' ἀντιζοῦς ἢ Ὀργή σου,
 Ἄ τότε συλλογίσου
 Θὰ σ' εἶμαι νικητής...

* * *

ΠΟΘΟΣ

ἩΘΕΛΛΑ νῆα — ὦ μόνῃ ἐγγὴ — χίλιον Ταυτάσων τρώμω
 Καὶ χίλια ἄγρια πέλαγα μολύβι ἀναλτιτό,
 Τὸ Γαλαξία γὰρ σπαθί, τὸ Σύμπαν λαμητόμο
 Καὶ ἔπεροζόσω νόμο
 Τὸν Ὀλεθρον αὐτό.

×

Καὶ σὲ μὰ τέτοια φοβεροὶ κ' αἰόνια καταδίχη
 Ἄρχων τῶν πόνων τοῦ Παντός καὶ Νέμεσις ἐγὼ
 Νὰ οἰξῶ ἐδῶ τῆς Μοίρας μας τὴν ἀποτόλαια φροίχη
 Ἐκεῖ τὴ θεία Δίκη
 Τῆρρωστο αὐτὸ θεοῖό!

(1913)

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ

